

CARTA DOMINICAL

31 DE MAIG DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

El Llibre de la vida (IV) Pentecosta

Si la nostra vida és com una pàgina en blanc, dues mans van omplint tots els seus espais buits amb un relat cada vegada més extens i apassionant: la mà de Déu, el seu Esperit, i la nostra mà, guiada per la nostra llibertat. Aquest relat comença en el moment en què vam creure i vam ser batejats. Les dues mans són certament desiguals, però cap de les dues anul·la l'altra. Quin serà el resultat, quan les nostres mans es deixin portar per la de l'Esperit? Justament en això consisteix la santedat.

Recordem dues grans místiques, cercadores, des de la seva conversió, de l'amor de Déu en Jesucrist: santa Àngela de Foligno i santa Teresa d'Àvila. Ambdues van escriure el seu "Llibre de la vida". Àngela de Foligno, laica franciscana del segle XIII, canonitzada pel papa Francesc al 2013. La seva obra en dues grans parts, el *Memorial* i les *Instruccions*, conté l'itinerari vital de la santa des de la seva conversió, en recerca amorosa de la humanitat de Crist, la seva unió i identificació amb Ell. Descriu una trajectòria marcada per la pobresa, el sofriment, la llum i el goig, que assaonaven la seva existència. Al seu voltant es va formar un cercle de deixebles.

De manera semblant escriu Santa Teresa d'Àvila el seu "Llibre de la vida" (o simplement "La Vida"). Una espècie de miracle en la comunicació, consistent a posar la bellesa del llenguatge humà al servei de la bellesa del misteri viscut. Com diu un gran especialista en la seva teologia, "era un fruit agònic per posar nom a allò innombrable, pont treballósament construït cap a la llum". El llibre de la seva vida, venia a ser el llibre de la vida, és a dir, el llibre en el qual es descriu el camí cap a la plenitud d'amor en Jesucrist.

És molt important descobrir la semblança dels camins de totes dues dones, perquè palesa la idea de la constant "gramàtica" de Déu, de la seva manera d'obrar en cadascú i en la història.

El resultat de l'escriptura sempre és original; no hi ha una vida exactament igual a una altra. Però la gramàtica de Déu, podem dir, la manera com escriu l'Esperit Sant en la nostra pàgina en blanc, obeeix a unes constants essencials, que es repeteixen. No és estrany, ja que procedeixen del model de tota vida cristiana, que va ser Jesús de Natzaret... Jesucrist és el Verb – Camí – Veritat – Vida: no hem de fer cap altra cosa que viure'l a Ell. L'Esperit Sant és l'Esperit de Crist i el seu llenguatge és el mateix, en Ell i en nosaltres. Més encara: en nosaltres només és de Déu el que podria ser de Jesucrist.

Així doncs, assenyalem algunes de les constants de la gramàtica de Déu:

- Sempre demana creure en Jesucrist i estimar-lo absolutament. El tracte d'amor directe amb Ell mai no deixa de ser el centre, on nien i viuen uns altres amors

- Sempre tracta en comunió de germans, mai en solitari.

- Sempre crida a integrar el sofriment com a element fonamental vinculat a l'amor.

- Sempre segueix els camins de pobresa, la que radica en el cor, i és manifestada en signes externs.

- Sempre desencadena una irradiació d'alegria i d'amor humà al seu voltant.

- Sempre fuig de les mitjanies i cerca les opcions radicals i profundes.

- Sempre treu de la prostració mitjançant el perdó i l'esperança.

I moltes altres constants de la seva gramàtica... Què pot impedir que cadascun de nosaltres escriguem el nostre propi "Llibre de la vida"? Més encara, ¿no serà una obligació escriure'l, tot i que només sigui amb fets i paraules?